

жена му и дъщеря му когато видѣха [Радивоя, туй неможе да ся опише.

»Азъ послѣ харизахъ на Радивоя едно мѣсто въ дворѣтъ си за да живѣхтъ. Послѣ Радивой быде въ боятъ рененъ и неможаше вече да си испжлява службата. Нѣ и пакъ не бѣше за всяка рабата неспособенъ. Той намери въ непроходимата дива гора, една малка долина, и тамъ си направи една малка хубава къщичка. И тѣй бѣше той отъ Рушимировытъ гоненія—и нападенія миренъ.

До дѣто е Милорадъ приказвалъ, Ружица е тѣй внимателно назила, дѣто е забравила чашата, която е одавно държала да ѝ остави.—На единъ пѣтъ ся подигна въ дворѣтъ имъ викъ, и чуваше ся гласъ отъ орѣжия и вървежъ да ся приближавать до тѣхната стажъ. Милорадъ стана тутакси и поиска оружје, а Ружица затвори вратата.—Нѣ напраздно, съ единъ страшенъ ударъ разбиха ся вратата, и единъ вѣорѣженъ ижжъ, съ много хора, стѣпи вѣтрѣ.

»Милораде! рече той съ гръмовитъ гласъ; азъ съмъ Рушимиръ, когото ты мразеши и нападаши.«—Послѣ ся обърна къмъ слугытъ си, и имъ каза: »вържете му рѣцѣтъ назадъ, и пазите го до дѣто нетръгне! Грозната Кленоградска тъмница нека бѣде отъ сега неговото обиталище. Този дворъ е мой, сичко каквото ми ся въ него харесаще го зема.«

Ружица падна на колена като плачеше предъ свирѣнижтъ Рушимиръ, и моляше милость за ба-